

Két év múlva...

Vajon mi lesz két év múlva Szegeden? Egész pontosan nehéz lenne megmondani, annyi azonban bizonyos, hogy akkorra sok minden megváltozik. A tervek szerint, illetve jó néhány, korábban elkezdett munka befejezésével, sokkal nyilvánvalóbbá válik ennek a városnak kiemelt felsőfokú központ jellege.

1

Tagadhatatlan, mostanában igen nagy a széjjelenség, szeretett szűkebb pátriánkban. Sok a tiltó-megállító, de mégsem elég jól eligazító tábla, garmadába gyűlik a szemét és a törmelék, több helyen csak ügyel-bajjal lehet nemcsak autóval, hanem gyalogosan is közlekedni. A járőreket gyakran morcosak, idegesek, mert a megszokott rend és tisztaság fogyatkozni látszik, s ebben a fölfordulásban hovatovább csak a kocsmákból kitántorgott randalírozók érzik jól magukat, különösen éjszaka. Tudja, megérti a szegediek többsége, hogy a rendtelenség csak átmeneti, s tulajdonképpen az öröndetes gazdagodás velejárója. Mégis hallani, hogy ironikusan, vagy neheztelően mondogatják: mikor lesz ennek vége? Erre viszont csak azt lehet válaszolni, isten őrizzen, hogy vége legyen. Csend, mozdulatlan, tisztaság honolt ebben a városban évekig, de nem volt köszönet benne. Lemaradtunk a hasonló vidéki városok mögött, s most alig győzzük a föltorlódott munkát elvégezni.

Igen, legelőbb kifejezetten örülnek a jelenlegi mozgalmasságnak, az úgynevezett névkezelési nehézségeknek. Végre eljutottunk idáig — mondják —, és most már Szeged is úgy fejlődhet szinte, ahogyan csak bír. Az megbocsátható, hogy mégis úgy vannak néha, mint odahaza nagytakarításkor: szeretnének elimenni valahová, amíg a rumli tart, s csak a készbe, a tisztába hazajönni. A dohogás, a türelmetlenkedés abból a természetes igényből fakad, hogy lehetőleg minél előbb legyünk túl a fölszaporodott munkák nehezen. Erre vall az is, hogy hallatlanul megnőtt az érdeklődés mindenfajta társadalmi munka iránt, s a lakosság többsége — szocialista brigádok tagjai, nagyoska diákok és magukat még jól bíró nyugdíjasok — szívesen vállalnak fizetség nélküli ároktisztítást, faültetést, kövezetbontást stb., ahol szükség van rá.

2

Nézzék meg Szegedet két év múlva! — hangoztatják a tervek ismerő, azok teljesítését állandó figyelemmel kísérő lelkes várospártiak.

Mennyi gúnyos megjegyzést hallottunk már a Tolbuhin sugárút késedelmes fölújításáról, az Izabella-híd környékén állandósult közlekedési dugóról, a napközben szinte használhatatlan telefonokról, a nyaranta akadózó vízellátásról, a tarjáni gyengécske ellátásról és szolgáltatásról — hogy tovább ne is soroljuk. S nem ám csak a laikusok, a gondok, problémák okait részben vagy egyáltalán nem ismerők mondják a magukét. Hanem felelős vezető beosztású emberek, elvtársak is rendszeresen. Ők a lakosságnál sokkal jobban tudják, hol, milyen „objektív tényezők” késleltetik a földutak, telefontelefonok, önmagunkra

elvégzését, mégsem tudnak ebbe belemenyugodni, közömbösek maradni. Nekik is pontosan ugyanaz, ugyanúgy fáj, mint a „kívülállónak”. Aki nem látja, nem tapasztalja, mennyit gúrcól, fáradozik a megye, a város vezetőinek némelyike, az könnyen balul ítéli meg a helyzetet. Pedig ezek az emberek szüntelenül intézkednek, telefonálnak, érvelnek, vitatkoznak, ellenőriznek, segítenek a tervek határidős megvalósítása végett. Ertekezletre hívják össze a munkát elvállaló intézmények és vállalatok képviselőit, sürgetik a megígért szállítások teljesítését, a jogi megállapodásokon túlmenően szocialista szerződéseket kezdeményeznek, mindenütt ott vannak, ahol valamely szegedi ügyet kell támogatni. Akadnak persze közöttük is „oda se neki” fölfogásúak, de valóban igen kevesen és különben is, nem miattuk fut ki legtöbb vállalkozás a határidőből. Az ok — a rengeteg építendő kötetkezésében előállott munkaerőhiány. Kevés, nagyon kevés a munkáskéz.

Az optimisták mégis arra biztatják a most nehezen boldoguló, bukdácsolni kénytelen turistáknak: jöjjenek el Szegedre két esztendő múlva is.

3

Nézzünk szét a városban! A partfal építésénél betont kevernek, a gázvezeték-fektetésnél árkot ásnak, a fő villamosjáratok útközépre helyezésénél vasoszlopokat telepítenek, a hidfőképzésnél bitumenoznak, az ABC-áruháznál zsuzlatot ácsolnak, a szállodaépítésnél alapot döngölnek, a házépítésnél paneleket illesztenek össze... Nem győzzük, hiába, hiszen mindenütt kevesen vannak. Néha csak öt-hat munkás látható egy-egy építkezésen, s ez az állapot, hogy tudniillik mindenhol tart karokkal várják őket, ráadásul a munkafegyvereknek sem használnak. Az építők emberek másnaponként el-elűnnek, s ilyenkor valamely más munkahelyen csinalnak valamit, mert ott is sürgetik a befejezést. Jellemzi a helyzetet a város egyik vezetőjének félig tréfás, félig komoly megjegyzése: „Ne nagyon sürgesse a munkát az Április 4. útjának rendbe tételét, mert akkor a Tolbuhin sugárútról nyomjuk oda az erőt, s emitt nem haladnak.”

Lassan, nagyon lassan, de azért — valljuk be — halad a munka mindegyik vállalkozásnál. Az új szalámigyár vagy az új postaközpont építői egyelőre tartják a határidőt, s ígérik, hogy két év múlva készen lesznek. Elégé ismert, hogy két év múlva vendégeket szeretnének fogadni az új Hungária Szállóban. Két év múlva akarják átadni túlnyomó részben a fölbontott sugárutakat, az új partfalat, a tarjáni közintézmények jelentős részét. Két év múlva természetesen már gyönyörködhetünk a hamarosan elkészülő drámai színházban, a fiatalok javában használhatják a közvetlen befejezés előtt álló szegedi tornacsarnokot, ehetjük a majdnem üzemképes új kenyérgyárban sült kenyeret, járhatunk az átadásra váró algyői közúti hídon.

Két év múlva tehát jobban lehet közlekedni, telefonálni, vásárolni, szórakozni, művelődni. Addig azonban, muszáj újra és újra rászólni

mert a munkáskezeket sem káromkodással, sem laikus okoskodással nem lehet megszorítani. Ha valaki netán mégis tudna oly módszert ajánlani, amelynek révén gyorsabban megoldhatjuk problémáinkat, azt szerkesztőségünk is örömmel fogadja, és az illetékesek figyelmébe ajánlja.

Mindenestre fontos a sokfajta munka jó megszervezése és összehangolása. S ez nem kis dolog. Csupán a városba vezető utak fölújításában több mint 20 vállalat, intézmény, szervezet működik közre, s ha ezek közül csak egyetlenegyet megszegi a szerződést, máris akadályozza, esetleg tétlenségre kényszeríti a többieket. Idejében, vagyis a vállalt határidőre kell kiadni a különféle engedélyeket, elkészíteni a csatornákat, lefektetni a csöveket, a síneket, a kábeleket, a felső villamosvezetékét, kifogástalanul megalapozni és beburkolni az úttestet. Közben azonban egy pillanattal sem feledkezhünk meg a lakásépítkezésről: gondoskodni kell újabb és újabb építkezési területekről, az úgynevezett szanálásokról, a lyamatosságáról, hiszen a szükséges pénzeszközök mellett ez a legfőbb föltétele terveink megvalósításának, a jogos lakásigények kielégítésének. Mindebből látható, hogy egyelőre nyakig vagyunk a sajátosan szegedi gondokban, s ereje megfeszítésével kell mindenkinek dolgoznia azért, hogy két év múlva...

4

Jaj, csak azt ne képzelje valaki, hogy két év múlva majd öbibe ejthetjük a kezünket. A szalámigyár, a postaközpont, a szálloda, a sugárutak, a Tisza-part elkészülte után rögtön a következő, az ötödik ötéves terv beruházásait kell elkezdennünk, illetve befejeznünk. Az ifjúsági ház, a második szegedi közúti híd, a könyvtárpalota, az új nagyáruház, és még ki tudja, milyen középület építését például. Aztán gondolnunk kell kollégiumok, állandóan használható fürdő- és üdülőhely, újkórház stb. tervezésére, majd megvalósítására, nem is szólva a lakóházak további, tömeges telepítéséről. Felsőváros, az északi városrészben, Rókuson, Alsóváros, Algyón, Dorozsmán. De így jó, az a természetes: minél előbb elvégezni az egyik nagy munkát, hogy hozzáfoghassunk — Szeged lakossága érdekében — a másikhoz.

F. NAGY ISTVÁN

Korszerűsít a Kontakta

A szentesi Kontakta Alkatrészgár gépesíti — részben automatizálja — a legnehezebb, eddig kézzel végzett munkákat, a villanykapcsolók, konnektorok gyártását, összeszerelését.

A szentesi gyárban működik az ország első „villanyselelő gépe”, amelyet a vállalat szakemberei terveztek és készítettek.

Indul a Kincskereső

Tegnap, hétfőn a Sajtóháza egész napos értekezleten találkoztak az ország tizenkilenc megyéjének lapterjesztői, és megbeszélést folytattak az októberben induló ifjúsági irodalmi folyóirat, a **Kincskereső** terjesztésének előkészületeiről. A terjesztési szakfeladatot Hegedűs András tanszékvezető főiskolai tanár, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola főigazgatója, a Kincskereső főszerkesztője tájékoztatta a folyóirat célkitűzéseiről, feladatairól, szerkesztési elveiről, arról a segítségről, melyet a folyóirat az oktatási munkában és a tanári

Az Olasz KP küldöttsége hazánkban

A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának meghívására július 15—22. között Budapesten tartózkodott az Olasz Kommunista Párt Központi Bizottságának küldöttsége: Giancarlo Pajetta, a párt Politikai Bizottságának tagja, Adalberto Minucci, a vezetőség tagja, a piemonti pártbizottság titkára és Umberto Cardia, a Központi Bizottság tagja.

G. Pajettát fogadta Kádár János, az MSZMP Központi Bizottságának első titkára.

A küldöttség megbeszéléseket folytatott Benke Valériával, az MSZMP Politikai Bizottságának tagjával és Horm Gyulával, a KB külügyi osztályának helyettes vezetőjével.

Az olasz testvérpárt képviselői találkoztak Aczél Györggyel, az MSZMP Politikai Bizottságának tagjával, a Minisztertanács elnökhelyettesével.

Az ösztinte, elvtársi szellemben lezajlott tárgyalásokon áttekintették a nemzetközi helyzetet, a nemzetközi kommunista és munkásmozgalom időszerű kérdéseit, kölcsönösen tájékoztatták egymást pártjaik tevékenységéről. A megvitatott kérdésekben a két párt nézetazonossága nyilvánult meg. Az Olasz Kommunista Párt Központi Bizottsága küldöttségének magyarországi látogatása tovább erősítette az OKP és az MSZMP közötti baráti kapcsolatokat és elvtársi együttműködést.

Egyetemisták építőtáborra

A József Attila Tudományegyetem KISZ-bizottsága nyolcadik éve szervezi építőtáborát a DÉLEP-pel karöltve. Az idei ifjúsági építőtábor vasárnap kezdődött el. Az egyhónapos munkaakció során két turnusban 400 egyetemista fiatal dolgozik a DÉLEP építkezésein. A szegedi egyetemisták mellett részt vesznek az építőtábor munkájában a JATE testvérintézményeinek hallgatói; szovjet, lengyel, német és finn egyetemisták, valamint a miskolci nehézipari egyetem hallgatóinak egy csoportja is. Az építőtáborban a fiatalok több mint félmillió forint értékű munkát végeznek a DÉLEP építkezésein, az egy hónap alatt.

Sipos Géza (1929—1974)

Mély megrendüléssel és fájdalommal tudatjuk, hogy Sipos Géza elvtárs, a Magyar Szocialista Munkáspárt Csongrád megyei végrehajtó bizottságának tagja, a Szeged városi pártbizottság első titkára 1974. július 22-én, életének 46. évében, hosszan tartó, súlyos betegség után elhunyt.

Sipos Géza elvtárs Csongrád megye és Szeged város társadalmi és politikai életének kiemelkedő személyisége volt, aki a szocialista építőmunkában tanúsított helytállásért és áldozatkész tevékenységéért több magas kitüntetésben részesült. Az elhunytat a megyei és a városi pártbizottság saját halottjának tekinti. Temetése 1974. július 25-én, csütörtökön 15 órakor lesz Szegeden, a Belvárosi temető központi ravatalozójából.

Elvtársai, barátai és tisztelői 14 órától róhatják le kegyeletüket ravatalánál.

MSZMP Csongrád megyei Bizottsága,
MSZMP Szeged városi Bizottsága

★

Sipos Géza elvtárs abból a munkásgenerációból származott, amely a felszabadulással lett nagykorúvá. 1929-ben született, Csongrádon, s munkás szülei öt testvérével együtt nevelték. Maga is hamar megismerte a munkáséletet, s a gyári munkásközösségben szerezte első osztályharcos élményeit, melyek csakhamar politikai küzdelmekbe szölettek. A pártnak 1952 óta tagja. Húszéves korában már az ifjúsági szervezet választott vezetője a Szegedi Falemezgyárban, s több mint egy évtizeden keresztül töltött vezetői tisztségeket Szegeden, az ifjúsági mozgalomban. Osztályön-tudata, politikai és emberi helytállása minden helyzetben példás, 1956-ban, az ellenforradalom napjaiban fegyverrel védi a munkáshatalmat, majd a párt intéző bizottságának tagjaként nagy lelkesedéssel vesz részt a párt újjászervezésében; 1957-től a KISZ Szeged városi bizottságának titkára. 1964-ben a Szeged városi pártbizottság titkára, s életének utolsó öt esztendejében mint a megyei párt-végrehajtóbizottság tagja, és a Szeged városi pártbizottság első titkára szolgálta a szocializmus eszméjét, amellyel fiatalon elkötelezte magát.

Minden helyzetben, minden beosztásban hűséges katonája volt a pártnak és a városnak. Tevékenységét többször magas elismeréssel, kitüntetéssel méltányolta társadalmunk: KISZ-érdeméremmel, Munka Erdeméremmel, Munkás-Paraszti Hatalomért emlékéremmel, Szabadság Erdemrenddel, két esetben a Munka Erdemrend arany fokozatával és Ifjúsági Erdeméremmel tüntették ki.

Eletrajzi adatai azonban csak pályája állomásait és csak a munkából felnőtt pártmunkás, tevékeny élete volt az övé. Felkészültsége, tapasztalatai, emberi tulajdonságai, a párthoz és a munkáscsoportokhoz való hűsége, helytállása rövid életében is meghozta gyümölcsét: úgy őrizték meg emlékét, mint a munkáscsoportok ügyéért lángoló, azért szüntelenül cselkvő elvtársunkét.

ívét mutatják, s keveset mondanak az emberről, aki maradandó emlékeket hagyott elvtársai, barátai, ismerősei, közéleti társai körében. Rendkívül nagy tapasztalatokat szerzett, fiatal kora ellenére is a pártmunkában, a politikai tevékenységben, s ezeket sokoldalúan kamatoztatta osztályra és pártja szolgálatában. Személyes példájával, szilárd, elvszerű magatartásával, emberségével maradandóan hozzájárult a pártélet egészséges fejlődéséhez. Magas színvonalú ideológiai felkészültsége, a munkáscsoportok iránti felelősségtudata, és különböző tisztségekben a munkások ügyeivel való törődése, a szegedi dolgozók körében ismert volt. Személyes példájával, szilárd, elvszerű magatartásával, emberségével maradandóan hozzájárult a pártélet egészséges fejlődéséhez. Magas színvonalú ideológiai felkészültsége, a munkáscsoportok iránti felelősségtudata, és különböző tisztségekben a munkások ügyeivel való törődése, a szegedi dolgozók körében ismert volt. Személyes példájával, szilárd, elvszerű magatartásával, emberségével maradandóan hozzájárult a pártélet egészséges fejlődéséhez. Magas színvonalú ideológiai felkészültsége, a munkáscsoportok iránti felelősségtudata, és különböző tisztségekben a munkások ügyeivel való törődése, a szegedi dolgozók körében ismert volt.